

סרן שניאור אפרים (אפי)

2078342

בן נעמי ויהושע

נולד ב- ז' בשבט תשי"א 14.1.1951

התגייס לצה"ל באוגוסט 1969

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י"ב בתשרי תשל"ד 8.10.1973

בקרוב על החרמון.

שניאור אפרים (אפי)

אפרים (אפי), בן נעמי ויהושע, נולד ביום ז' בשבט תשי"א (14.1.1951) במקוה-ישראל. עד גיל חמש גדל בקבוצת דברת, שהוריו היו חברים בה. מגיל שש למד בבית-הספר היסודי "דגניה" בבאר-שבע ואחרי-כן המשיך בלימודיו בפנימייה הצבאית שליד הגימנסיה "הרצליה", במגמה הריאלית-אלקטרונית-פיסיקלית. אפי היה תלמיד מצטיין. מורתו סיפרה עליו: "הייתה לו קשת רחבה של ידיעות והוא התעניין בתחומים רבים. הייתה לו עין חדה להבדיל בין עיקר לטפל, בין רצוי למצוי. הוא היה נאה דורש ונאה ומקיים, ללא פשרות. ממוריו דרש כנות ויושר ומעצמו - עקביות, התמדה ודבקות במטרה". בבית-הספר התיכון הגיע להישגים טובים, זכה במקום השני בתחרות ידיעת הארץ על עבודה בנושא הספקת המים לירושלים. לאות הערכה על הישגיו בלימודים, באימונים ובהתנהגות, הוענקה לו מלגה לרכישת ספרים. מפקד הפנימייה הצבאית העיד עליו: "הוא היה אדם יסודי מאוד, ששאף תמיד ללמוד ולדעת דברים עד עומקם". בשנת 1967 פורסמה בעיתון "במחנה-גדנ"ע" רשימה על יומו של אפי, בשם "הפנימייה מבפנים". אפי היה חבר בתנועת "הצופים" ואהב לצאת למחנות עבודה, לטייל ולסייר ברחבי הארץ. הוא היה חובב ספורט ובעיקר אהב כדורגל וכדורעף. האלקטרוניקה הייתה תחביבו העיקרי, והוא הרבה לעסוק בהרכבת מכשירים אלקטרוניים ובשכלולם. גם למוסיקה מצא שעת פנאי וכדי לפרוק את המתח של חיי יום-יום, צייר במכחול וחרט בעץ. אפי היה חרוץ ופעלתן, שקדן ועושה את מלאכתו בקפידה רבה, ללא גאווה וללא התנשאות. הוא היה אופטימי ועליו, ובעל חוש הומור מצוין. גלוי-לב היה, דובר אמת, ישר מאוד ובעל מצפון. הוא אהב מאוד את בני משפחתו, נועץ בהם בכל עניין ורחש להוריו כבוד והערכה. אפי גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1969, והוצב לחיל האוויר. הוא החל להשתלם בקורס טיס, אך לאחר זמן-מה התנדב לשרת בחטיבת "גולני". הוא השתלם בקורס מ"כים חי"ר ובקורס קציני חי"ר. אחרי-כן נשלח לקורס מ"פים אך כעבור שבוע נקרא לחזור לגדודו ומונה למפקד פלוגה. בחוות-דעת עליו רשמו מפקדיו: "הוא עצמאי מאוד, מסור לעבודתו, בעל יזמה, יודע להתארגן ולהכין עצמו לקראת מצבים צפויים בעתיד. הוא יודע לצפות את ההתפתחויות מראש ויודע להתכונן להן. הוא מסור ליחידתו ומשקיע מרץ רב לשיפור מצבה. הוא נבון ואחראי, מסור ומוכשר, שקול ובעל תפיסה טובה, בעל כוח רצון עז ומעמיק מאוד". אחד מחבריו הקצינים אמר עליו: "אפי היה מוכן לקבל על עצמו תפקידים קשים ביותר, והיה מבצעם בדבקות. הוא הנהיג ביחידתו משמעת חזקה, תוך דאגה מתמדת לפקודיו. החיילים לא העריכו את דאגתו זו, אולם כשעזב, הרגישו והבחינו בכך, שהוא אשר דאג כל כך לתנאים הטובים ביותר, שהם זכו להם מכל פלוגות החטיבה". במלחמת יום הכיפורים השתתף אפי בקרבות נגד הסורים בחזית רמת הגולן. הוא נפגע ונפל בקרב, ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) על מורדות החרמון, והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בבאר-שבע. השאיר אחריו הורים ושני אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סרן והוענק לו "עיטור העוז" על גילוי גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש. וזה תיאור המעשה: "ביום 8 באוקטובר 1973 סופח סגן אפי שניאור ז"ל לגדוד שעלה לחרמון. במשך הקרב התברר, כי יש לחלץ את כוח החוד של הסיירת. סגן אפי שניאור ז"ל, שלא השתייך ליחידה, התנדב לעמוד בראש כוח החילוץ. הכוח טיפס תחת אש במעלה ההר. בשלב מסוים נהרג מפעיל הרנ"ט. סגן אפי שניאור ז"ל לקח ממנו את הרנ"ט, ירה פצצה והשמיד עמדת אויב. לאחר מכן ארגן התקפה על אותה עמדה וכבש אותה תחת אש עזה. לאחר כיבוש העמדה נהרג. בפעולותיו אלה גילה אומץ-לב, קור-רוח, כושר-מנהיגות ודבקות במשימה למופת".

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אנשי המפקדה לא חיבבו במיוחד את אפי, על היותו לוחם לצדק מוחלט ויושר. אם היה שטח שאפי לא היה מוכן לוותר כמלוא הנימה - היה זה הדאגה לחייל, לפרט. למרות חילוקי הדעות לא הייתי מחליף אותו בשום מ"פ אחר בגדוד, כי תמיד העדפתי קצינים שצריך לעצור אותם, מאשר כאלה שצריך לדחוף אותם. אפי היה לוחם ממדרגה ראשונה. הצלחתו כקצין באה לו, לא במעט, בזכות היותו חייל טוב".

הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו, דברי זכרונות, מכתבים ותצלומים; גדודו הוציא לאור חוברת לזכר חלליו ואפי בתוכם; הוריו תרמו כסף לשלוש מלגות לימודים לשלושה סטודנטים, ביניהם ליוצאי חטיבת "גולני"; קבוצה מחבריו בבאר-שבע הקדישה לזכרו חורשה ביער להב, שם היו נוהגים לצאת עמו לאסוף פטריות.

אפי בילדותו

ספר הילד של הקרן הקיימת לישראל

מ. 23051

מ. 23052

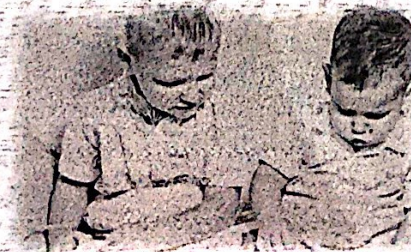

אפרים בן יהושע ונקמי שניאור

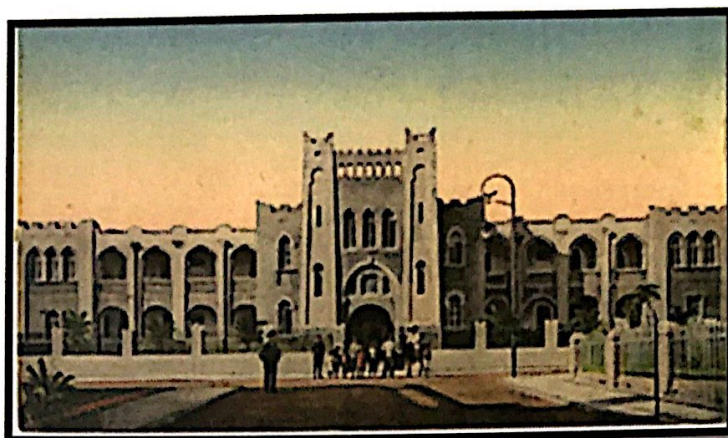
טקוה ישראל

נולד ושבט תשי"א (14.1.51)

נרשם ע"י רפ"מי מחזור ה' ט' הסתדרותי במקוה יסודל

בית הספר בו למד אפי

הגימנסיה העברית הרצליה

הקרב בו השתתף במלחמת יום הכיפורים

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות

על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הביטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב- 25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

הנסיון לשחרר את מוצב החרמון (8 באוקטובר 1973)

המשימה לנסות לשחרר ולכבוש מחדש את מוצב החרמון הישראלי הוטלה על חטיבת גולני בפיקוד אל"מ אמיר דרורי, שכוחותיו היו פרוסים באזור מסעדה מג'דל שמש. לאחר נוהל קרב חפוז יצאו הכוחות לפעולה בשעה 08:00 בבוקר, מבלי שהיה בידי פיקוד הצפון, ובידי מח"ט גולני ומפקדי המשנה, מידע מספיק על גודל הכוח הסורי ואפון פריסתו בגיזרת החרמון. תוכנית "כוחות ומשימות" של מח"ט גולני קבעה שני "מאמצים" מקבילים: צוות קרב ממונע על גבי זחל"מים עם פלוגת חי"ר מגדוד "אריות הגולן" עם מחלקה מהסיירת ושני טנקים בסיוע צמוד וחפ"ק המח"ט בפיקוד המג"ד סא"ל דובי דרור ינועו בציר הכביש העולה ממג'דל שמש אל המוצב. צוות קרב רגלי עם פלוגת חי"ר מגדוד "הבוקעים הראשון" מתוגבר בשני צוותים של הסיירת, בפיקוד המג"ד סא"ל יודקה פלד ינוע ממג'דל שמש דרך "גבעה 10", גבעה 16, וגבעה 17 אל המוצב. בשעה 10:00 לערך לאחר שעתיים של טיפוס מייגע בשטח סלעי קשה לתנועה, נתקל הכוח הרגלי בהתנגדות סורית עקשנית באזור גבעה 10. אותה שעה הגיע הטור הממונע לאזור רכבל תחתון עדיין ללא אבידות. במשך שעה לערך נמשך הקרב על גבעה 10 בין לוחמי גדוד הבוקעים והפלס"ר ובין חיילי החי"ר והקומנדו הסורים, שהתמקמו בעמדות שולטות ונלחמו בעקשנות רבה. ערפל הקרב והמודיעין הלקוי והחסר היו בעוכרי מפקדי הכוח הרגלי, חיילים ומפקדים רבים נפגעו מאש צלפים סורים בראשית הקרב, ורבים אחרים נפגעו במהלך נסיון האיגוף הראשון, שנבלם ונהדף על ידי הסורים.

פעילות החטיבה בתקופתו

מלחמת יום כיפור קבוצת פקודות עי המחט אמיר דרורי

מלחמת יוה"כ העליה לכיבוש החרמו

מהלך שירותו הצבאי

מהלך שירותו הצבאי

מיקוד הרובה • כפיט הרובה מסי' 1 • כח סבי לקטיטט

**תעודת
גמור**

מס' משי 2078342 יחידה 1215 סניטור אפרים חיל מילי

השתתף בקורס קצינים מילי בחזור מילי 70

מס' 134.70 ע' המיק 8.10.70

וסיים אותו בהצלחה

8.10.70
המיק

כאשר
הפסטה
הכילי
מסמין את
2078342 שניאר אפרים
לקצינים
מאמין
הפסטה
לישראל

אודות חייו

ישנו מפעל שאנחנו מטפחים. את סכום ביטוח החיים של אפי מקדישים למילגת לימודים לחיילי גולני. הדאגה שלו לחיילים היתה מעל ומעבר ואני חשבתני אם לאפי היה כזה סכום היה עושה אותו דבר. את אזכרתו של אפי עורכים עם חלוקת המילגה באוניברסיטת באר שבע. השנה הגענו לפרוודור. האוניברסיטה ואני ראיתי הרבת חיילים מגולני רובם לא הכירו את אפי. הם היו צעירים ואחד בכה כל הזמן, החברים של אפי מבאר שבע תרמו 1000 עצים לזכרובמקום בו היו יוצאים לקטוף פטריות.

סיום מתאים למסכת חייו של אפי שניאור מצאנו במכתב שכתב להוריו מפקד הפנימייה הצבאית בה התחנך:
"אפרים היה יצירה יפה של צעיר ישראלי שבהר מבעוד זמן בדרך של שירות בטחוני אשר כללה מאמצים ומילוי תפקידים חשובים לאור נסיבות החיים המיוחדים במדינת ישראל. כזה נזכור אותו".

בתקופת שירות המילואים פגשתי באקראי חייל ששירת תחת פיקודו. מסיפורו הצטייר תיאור של קצין זוטור ביחידת שדה. מ"פ מאוד מקצועי, קצת יהיר, קצת מחוספס - מעין תווית שניתן להזביקה לעשרות אנשים. ובכל זאת ידעתי שסיפור חייו הקצרים יש בו מהמיוחד. זה סיפור על ישראלי בעל נפש יפה, שלא כותבים עליו. בזמן הכתיבה עמד לפניי ספר לזכרו, שהוצא על ידי הוריו ספר בכריכה עבה, באדום כהה, ובפינה השמאלית התחתונה חתימת יד - אפי.

לאורכו של העמוד הראשון תמונת חייל בשחור לבן גבר עטוי בגד חורף צה"לי מסורבל, המשווה לו דמות מוצקה. מגפיו מבוססים בערימת שלג, ועל הכתף תלוי ברישול, כמעין צעצוע הקלשניקוב. מתוך הדובון כמו לא שייך לגוף מציץ ראש נעדי עגלגל, פניו מופנות בחציין בכיוון המצלמה - המותירה עליהן מישחק של אוד וצללים, הפרט הראשון המושך את העין בפניו הוא דווקא הפה - השפתיים משוכות לצדדים בחיך קונדסי האומר ביטחון עצמי. בלודית בלונדינית שמוטה ברישול על המצח, קצוות שיער מכסות כמעט זוג עיניים המתאמצות להביע רצינות.

זהו אפי תחתית הדף מגלה "סרן אפרים שניאור, נולד ב - 14.1.1951, נפל ב - 8.10.1973".

מספרים על אפי

ב - 4.8.1968 התגייס אפי לצה"ל, וזרכו היתה ברורה לפניו: הטובים לטייס! אחרי אחת הטיסות העיר לו המדריך על טעות. אפי מוציא מכיסו מחברת ומנסה להוכיח, כי המדריך טועה. עוד באותו יום הודח מהקורס. כשניגש אל מפקד הקורס וביקש לדעת מדוע הודח, השיב המפקד: "אתה תהיה מפקד נהדר במקום בו תיתן פקודות". החליט - גולני. ולמה גולני? כי שם תמיד עושים משהו, גם בימי שלום ורגיעה. את המסלול בגולני החל כמדריך בקורס מ"כים ונשלח לקורס קצינים. בקורס קצינים כאילו צמחו לו כנפיים. באו לידי ביטוי סגולותיו החברתיות. מספר חבר: "בקורס קצינים היינו שלושה בחדר: אפי יגאל ואני. מהשלישייה נותרתי רק אני, הם היו יותר צעירים ממני, כי היו בוגרי הפנימייה הצבאית. אפי היה בסך הכל ילד טוב. לא כלפי חוץ - אבל בתוכנו, ביננו, הרגשנו בזה. תמיד היה מוכן לעזור... אפי היה היחיד שקם מוקדם בבוקר, ניקה לנו את החדר, מצחצח אפילו ליגאל את הנעליים כדי שלא "ייזפק".

לגולני חזר כמ"מ צעיר וטרי. היה מפקד מחלקה במעוז בדרום תעלת סואץ. בעת מלחמת ההתשה השתתף במירדפים והיתקלויות עם מחבלים ברצועת עזה. בחורף 71-72 הגיע לחרמון כמפקד מוצב. זו התקופה היפה ביותר - "אני הבוס שם". כינוהו

"מלך החרמון". מפקד הפנימייה שביקר את אפי במוצב מספר: "אפי הוביל אותי במוצב כמו בעל אחוזה".

אפי נשלח לקורס מפ"אים כעבור זמן קצר, ולא סיים את הקורס, נקרא ע"י המג"ד שהפקיד בידי את הפלוגה הפרובלמטית שלו - פלוגה א'. אפי היה המ"פ הראשון מבין בוגרי מחזורו. מספר חבר: "לאפי היה חשוב החייל שלו, החייל הפשוט. אני זוכר כאשר הוא קיבל את הפלוגה עדיין לא ניפגש עם החיילים אלא עם המ"מ שאותו היה עליו להחליף, את הפלוגה קיבל עם 5 מפקדים. זה היה בשבת, והוא היה צריך לחפשם בדימונה. גם לא ידע את מי עליו לפגוש, ובכל זאת הלך לחפש..."

יום אחד הגיע הביתה ובפיו פקודה: "אני צריך בדים! לציפוי הספוג שתחת החגור". כמה בדים? הרבה כמה שתוכלי להשיג".

השגנו בדים ותפרנו. אפי נסע עם הציוד והוא אושר, השיג דבר לפלוגתו. אפי הדביק את הבית באהבת החייל. היתה הרגשה של שייכות למישפחת גולני. היינו את גולני מכמה אספקטים, אפי נתן לנו להבין שאיכפת לו מה שקודה. כשהיה מגיע הביתה לעיתים רחוקות, מיד נסע לחפש חייל שלא חזר והיה מספר על אנשים. הפלוגה של אפי היתה קשה. הוא תמיד טען: תדעי לך אמא מכל אחד אפשר לעשות בן אדם אם מתייחסים לאנשים כראוי. הם יודעים ומרגישים זאת. מצד שני היינו במתח תמידי.

הוא תמיד אמר: אפילו כאשר שקט, בגולני תמיד עושים משהו. אפי היה מתקשר הביתה בשעות מאוחרות, שאל לשלומנו, אבל ידענו שהוא רוצה לאמר - חזרתי בשלום. למחרת שמענו ברדיו שהיתה פעולה.

ביום כיפור היה אפי בטיול במדבר יהודה. בדרך הביתה ראה חיילים בצמתים (בתקופה זו עסק בהכשרת שטח לאימון ולא היה שייך לפלוגה). בבית התקשר עם הגדוד ונאמר לו להישאר אך הוא עלה צפונה לחיילים. אל הטיולים התייחס אפי כמו לפולחן. חברים מכל התקופות זוכרים את אפי תמיד עם סיפור על איזה טיול. רגלי או רכוב אבל טיול. בכיתות הנמוכות של בית הספר היסודי גרם לא אחת "דפיקות לב" להורי התלמידים בכיתתו כאשר "סחב" אחריו קבוצת ילדים לטיולים ממושכים. מובן שבסופו של דבר נכנעו ההורים והצטרפו לטיולים.

חבר מספר: אפי אהב לטייל, גם אני. אך אצלו יכולת לראות או להרגיש שזה משהו אחר, משהו עמוק יותר, יסודי. הוא הביא אותנו למקומות נפלאים וניסתה אשך לגביי היו אלו סתם מקומות יפים אפי ידע עליהם כל כך הרבה לספר. זה היה אופייני להתייחסותו לדברים.

מספרים על אפי

קצת קביץ לכחוב על אדם שמעולם לא ראיך אותו ולא שוחחתי עימו. על אחת כמה וכמה קשה לספר את סיפורו של אדם שאינו בין החיים, ואתה חייב לדלות את חוט הסיפור מתוך בלי של רגשות. כדי שהכתוב יהיה "אמיתי" אתה "מקפיא" את החומר שאספת, יוצא לחודש מילואים, חוזר, שולף מתוך המגירה את הדפים ומגלה - שלאדם זה כמה פנים. בסיפורי אנשים שבא במגע עימם - החברים בשכונה, מפקדים, פקודים, בני הבית - בכל סיפור מתגלה טיפוס שונה.

לפני שהחלה אמו של אפי לגלגל את סיפורו, היתה בפיה בקשה: הייתי רוצה שיכתבו על אפי כפי שהיה. נהוג לכתוב על אדם לאחר מותו כעל טלית שכולה תכלת. אפי לא היה כזה".
אפי נולד במקווה ישראל, שנה לאחר מות אחותו הבכורה. הוריו ראו בו את הסמל להמשכיות החיים. הילדות במקווה ישראל ואחרי כן בקיבוץ דברת היתה ילדות עטורה בנוף ירוק, במרחבים שהדביקו את אפי בחיידק של אהבת הטבע. באחד ממכתביוכותב אפי על ילדותו בקיבוץ: "אני זוכר כשהייתי קטן ובחורף ירד כל השבוע גשם, יום שבת היה תמיד יום של שמש, ואז היינו הולכים לטייל בהדים, מאחורי בריכת המים, לקטוף פרחים. פעם היו שם המון רקפות וכלניות והיינו חוזרים הביתה עם זרים ענקיים".

תקופת ההתבגרות ובית הספר העממי עברו על אפי בשכונה בבאר שבע שכונת מעפילים המעבר מהקיבוץ אל העיר אינו מהווה בעייה לילד התוסס.
אפי מתאקלם מהר בשכונה החדשה ומגלה מימד חדש בתכונותיו: "אפי ראש החבורה". אבל תמיד ראש ולא סגן. כתב עליו אחד ממפקדיו: "אפי הפך להיות סמ"פ והקפיד שלא לזכור שהוא סגן ולא מפקד הפלוגה".
הגיע סיום בית הספר העממי, ואפי נעשה חייל. הוא לא ראה את עתידו בצבא, גם לא חיפש חיי הרפתקות, כפי שהעיד על עצמו בכתבה עליו ב"מחנה גדנ"ע", בהיותו תלמיד בכיתה השישית.
בפנמייה הצבאית: "בילדותי לא היו לי נטיות צבאיות מיוחדות. בראשית כיתה ח', כשכשהתחלנו לחשוב על העתיד, מצאתי בעיתונות פירסומים על הפנימייה הצבאית וזה קרץ לי, שמעתי צבא וידעתי שזה צריך להיות מעניין, פשוט רציתי חיים יותר מגוונים ומעניינים בנוסף ללימודים, וכמובן חיפשתי גימנסיה טובה".
ארבע שנים בפנימייה הצבאית בתל אביב במחזור הראשון שלה. ארבע שנים קשות ללא חופשות כאשר יום הלימודים מחולק לכמה חלקים הרוזפים זה את זה. למרות המשברים והמרחק מהבית ומההורים אפי שוחה כלג במים באוירה צבאית למחצה.

מספרים על אפי

קשה לי לזכור את המספר של הגבעה - אומרת האם בעוד היא חולפת על פני תצלום אויר של איזור הקרב שנתן לה אחד המפקדים. למרות שנעשיתי חצי רמטכ"ל מאז שאפי בצבא קשה לי תמיד למצוא את גבעה 16. הן, הנה היא. אני חיה בתקוה שאפי נפל במקום ללא סבל.

כשהודיעו לנו שאפי נעדר, שאלתי את בני, עם כמה מימיות יוצא חייל לפעולה. חבריו ואני השתכנענו שאפי לא יכול להיפגעו בוודאי מסתתר, לכן חשוב כמה מיס יש איתו. כשקראו את שמות השבויים חיכיתי לאות ש' בני אמר: אמא לא ייתכן שאפי בשבי, אפי לא ירים ידיים. כאשר הביא האיש את ההודעה שאפי קיבל את עיטור העוז, היתה מן התרגשות של גאוה, אבל יותר מכך הרגשת חוסר אונים. אני אלך לקבל את זה במקומו. אני - ולא הוא. זה היה הרגע הראשון בו קלטתי - אני במקומו! כאשר עזב הקצין את הבית, פרצתי בבכי.

כשנסענו בבוקר לירושלים היו שם עיתונים וחילקו את "במחנה". ראיתי את התמונה שלו הכתוב הזה הממשי הזה חשבתי שאני ניגמרת לגמרי. העלייה לבמה וקבלת העיטור היו הסימן: זהו זה. פה אני במקומו. אבל עד היום אני לא קלטתי לגמרי. אני יכולה לשבת בכורסא נידלק אור בחדר המדרגות מישהו עולה, עולה לי

במכתביו מתקופה זו מתאר אפי באושר את הסדרות בשדה, המסעות, הניווטים. אחרי קשיים הוא מתקבל למגמה לאלקטרוניקה בגימנסיה הרצליה. על הצלחתו בלימודים מעיד מכתב ששלח מפקד הפנימיה להוריו: "הנני שמח להודיעכם כי לאות הערכה על השגיי בנכם בלימודים באימונים ובהתנהגות בשנת תשכ"ח אושרה לו מילגת ספרים בסך 150 ל"י."

מספר חבר: תחת אש כבדה הופיע זחל"מ ונכנס למוצב, לא האמנתי. אבל אפי בחיך אופייני כאילו אומר: אחרת אי אפשר. הייתי אז סמ"פ היה ברור לי שהוא האדם היחיד שמסוגל לייצב את השורות ולפקד על הפלוגה במוצב קשה זה. הסברתי לו מה קורה. כל שם שהזכרתי ואיננו עוד - כאילו נפגע מבשרו הוא. בינתיים התנוסס הדגל הסורי על אנטנת המוצב. אמר לי שהוא יביא את הדגל ויתלה את הכחול לבן במקומו. היתה כבר תוכנית הוא טען שצריך לבצע אותה מתוך כול עוד יש סיכוי להציל את החבר'ה. שאלתי באיזה כח, והוא ענה: "בכח אפי". על סופו מספר קצין אחר: "רק בחור אחד יודע לספר על כך. אותו חקרנו, והוא היה לגמרי מבלבל. אך הוא היה האחדון שראה אותם ניכנסים לבונקר או לפתח, שכל הזמן ירו ממנו. הם הצליחו להיכנס ואז היתה פקודת הנסיגה. יחידי שנותר קצת אחורנית היה אותו בחור, ניסים. הוא צעק אליהם וצעק - לא קיבל תשובה. זו היתה גבעה 16."

בראש: "אפי מגיע". אמרו לי פעם שהזמן מרפא פצעים. במקרה שלי הזמן שעובר, המציאות נהפכת לממשית הגעגועים זה יותר גרוע מאשר בהתחלה. בשבילי הוא ישנו, אחרת היה קשה לתפקד. אחרי ה"שבעה" חזרתי לעבודה. הייתי מורה בכיתה ג'. הילדים סיפרו בפית "המורה בכלל לא השתנתה".

לא חשבתי שהילדים שלי ישרתו קרוב לבית. לא כך הם חונכו. האווירה בבית - מי שחי פה, חייב לעשות את המקסימום. כאשר יאיר האח הצעיר התגייס רציתי שבכל זאת שיהיה קרוב. אבל יאיר דומה לאחיו: "אם לא אלך לחיל קרבי מי ילך?" יאיר התנדב לגולני כאשר אני מנסה לומר שאין הדבך גראה לי אומר יאיר: "אמא אילו אפי היה שומע אותך היה מתבייש בך".

החברים מגולני מגיעים אלינו ישנם כמה חברים שהיו פקודים של אפי. הם מגיעים לפחות פעם בחודש. בעלי ואני משתתפים בחתונות של חברים מגולני, וראינו את עצמנו כנציגים של אפי. אנשים הסתכלו עלינו כעל "לא נורמאליים", הולכים לחתונות. ואנחנו ראינו את עצמנו הולכים במקום אפי זה לא קל. ראינו בזה שליחות.

כותבים לזכרו

אפי

את אפי דודי לא הכרתי, אבל בתוק ליבי אני מכירה אותו טוב מאוד.
מכל הסיפורים שמספרת סבתא אני מבינה ואני יודעת שאפי היה בן אדם טוב לב ומתחשב בגולת.
היתה לו תכונה שמאוד בלטה אצלו וזוהי המנהיגות, כן-אפי היה מנהיג וזאת עובדה: במלחמה, למרות שהיה בבית, בא ישר לחראון וישר הנהיג בלואה שלמה.
לדעתי אפי היה אחיץ מאוד, והכל אני כותבת מתוק ליבי, חבל שלא הכרתי את אפי ממש, רק את הייתי מכירה אותו טוב, רק אז הייתי מבינה ממש את תכונותיו המקסימות.
חבל לי מאוד, חבל לי עליו, זה כמו כרח מקסים שניקטץ מליבנו. וזה עצוב, עצוב מאוד. ואת אפי דודי לא אשכח לעולם, למרות שלא הכרתי אותו, אבל בתוק ליבי אני מרכישה שאני מכירה אותו טוב מאוד.

אפרת שניאור
בת 11 כיתה ו'

אפי

כל המחשבות, כל התמונות, הכל כבר נימאס. אני רוצה מציאות רק מציאות.
אבל מה אעשה אחת לו אחת. בואם אומרים: "היכוננו לביאת המשיח!" ואני אומר: "את כק, אז שיבוא כבר המשיח."
וכמוני קודאו כל המספרות הסבולות.

ניר שניאור
כיתה פי

הנני לציין לשבח את:

2078342 סרן שניאור אפרים ז"ל

על גילוי גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש.

להלן תיאור המעשה:

ביום 8 באוקטובר 1973 סופח סגן אפי שניאור ז"ל לגדוד שעלה לחרמון. במשך הקרב התברר, כי שי לחלץ את כוח החוד של הסיירת. סגן אפי שניאור ז"ל שלא השתייך ליחידה, התנדב לעמוד בראש כוח החילוץ. הכוח טיפס, תחת אש, במעלה ההר. בשלב מסוים נהרג מפעיל הרנ"ט. סגן אפי שניאור ז"ל לקח ממנו את הרנ"ט, ירה פצצה והשמיד עמדת אויב. לאחר מכן ארגן התקפה על אותה עמדה וכבש אותה תחת אש עזה. לאחר כיבוש העמדה נהרג. בפעולותיו אלה גילה אומץ לב, קור רוח, כושר מנהיגות ודבקות במשימה למופת. על מעשה זה הוענק לו עיטור העוז.

מרדכי גור, רב אלוף
ראש המטה הכללי

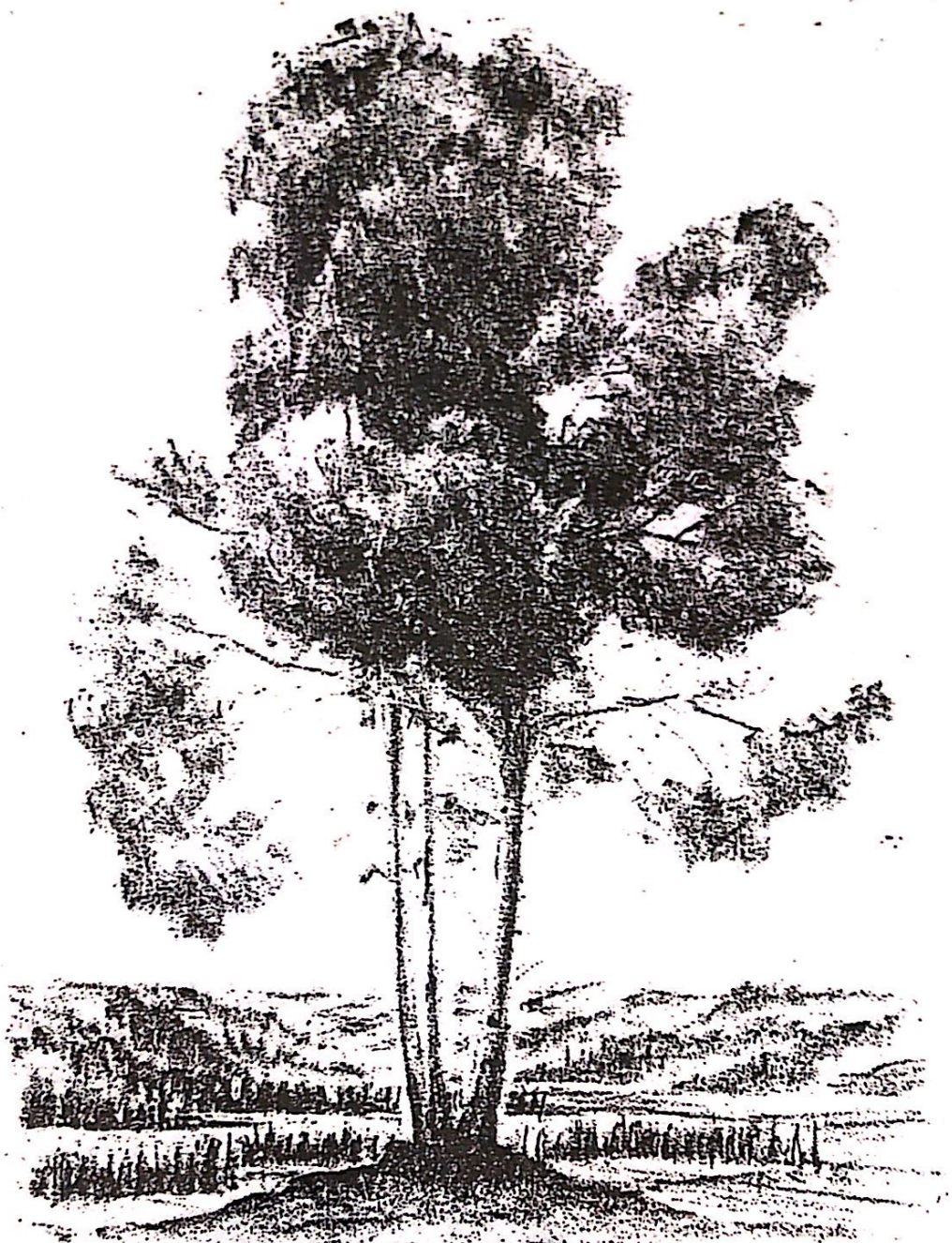
אייר תשל"ה
מאי 1975

קרו קימת לישרא

המחלקה לניהול המטות והמחלקה לניהול המטות

המחלקה לניהול המטות והמחלקה לניהול המטות

קד אחר ביער הפנינים

2078342

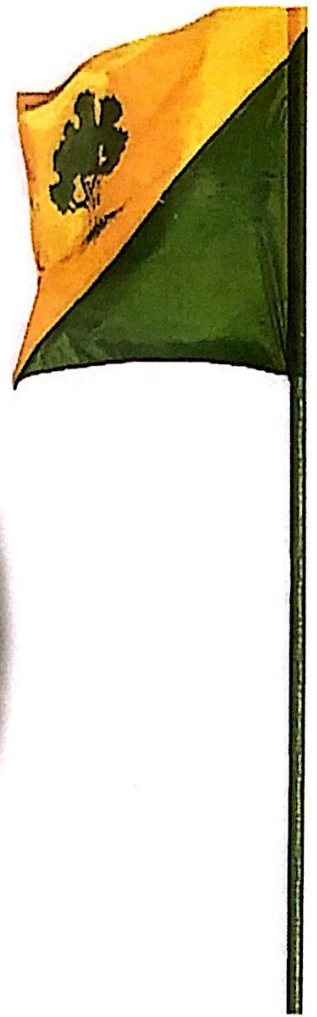
סוף אפרים שניאורזל

מנהל המטות
מנהל המטות
מנהל המטות

נשק קיי מסדר הבטוח - אגף השיקום - המחלקה להגנות החייל

תרו קימת לעצים

אפרים שניאור ז"ל

1951-1973